

İlkyaz Fısıltıları 2

– asli-kaya · 25 Mart 2009

/Küçücük bir damlanın denginde saydamlaşıyor kirpiklerim
Yüzümde ilkyaz fısıltıları
Kaynağını ısıtıp yeniden demliyor gece yağmurlarını
Ve ben kuzeyden gelen bulutlarını dağıtamıyorum.../

Hatırlar mısın?
O yaz hiç görünmemişti güneş, kumlar hiç kurumamıştı
Köpükleri hiç uslanmamıştı Karadeniz'in
Derenin suyu yeşile dönmemişti
Sandalın tahtaları kurumamış, iskele suya gömülmüştü
Küçük su göllerinden hoplaya zıplaya yürüdüğümüz
Çamurlu yollar yıldırımamıştı bizi
Asmalar üzüm vermemiş, böğürtlen çalılıkları öksüz kalmıştı...
Fırtınalar mı?
Hiç dinmemişti...

Yaz günü kış giymiştik üstümüze
Eylül'den önce ısınamamıştık son kez
Pastırma yazları da renk vermemişti...
Samyelinin hırçın kum saldırısından kaçma heveslerimiz,
Ateşböceklerinin melodisiyle gece yürüyüşlerimiz de özlemişti bizi...
Sana dinlediğim her şarkı nakaratsız susmuştu
Kaçamaksız kalmıştı parmak uçlarım teninin hasretinde...
Olmamıştı ilkyaz kokum,
Biz yazı, yaz bizi sevememişti o sene...

/Göz kapağıma düşen tanenin görüngesi olmaya hevesli gece yağmurları
Milyonlarcasından biri tenine sığınıp ilkyazların ruhunu acıtır, korkarım.../

O sene yaz hiç gelmemişti aslında
Karamsardı günler alabildiğine
İçimdeki yitik mum alevi de binlerce kez yenilenmekten eskimişti...
Göz gözü görmez sağanakların koşturmasında
Bir an değip geçen hissini yakıcılığında özlerdim sesini...
Her an beraber olmak için zaman yaratma çabam

Pişmanlık nöbetlerinde ağlaşırdı sonra...
Kserdin nk
Ben ne yaptığımı bilmeden kserdin...
Bakmazdın yüzüme
Dudakların donuk sözcüklerle kıvrılır
Bakışların solardı...
Kokunu vermezdin bana, ellerini saklardın
İnce bir temasın korkusunu pervasızca satardın yüreğime
Uykusuz bir geceyi armađan ederken gidiřin
Paslı demirin gıcirtısında acıttırdı içimi...
Sen beni hep kr zincirlerin hışmında hükümlü bıraktırdın
Perde bořluđunda trplerdim derdimi
Kulaklarım bahçe kapınızda
Kara bulutların esaretinden kakın bir Yıldız eşlik ederdi hznme
Söylerdi en hazin şarkısını,
Ađlardım...
İçime sızardı zamansız hsranların...

İlkyaz umudum ah son düřüm
Ben seni zifır saatlerde ne çok beklerdim...

Nedensiz ksřlerin gibi
Nedensiz glmserdin sonra
O an gözlerinden ierdim
Ayyař bahanelerim vurdumduymazlařır
Gözlerimin altındaki mor çizgileri umursamazdım...
Ben yine albenili hislerimi avuntularla besler,
Beklemenin rehabetine sığınır,
Hesapsız sana dönerdim...

/Güneşin batışını yakaladığımız kuytuların kırmızı haresine
Rengin değerken uzaktan, butlularını ekme...
Bırak yaşayamadıklarını tutkuyla beslesin yürek
Nasılsa gün atığında geçen yılların keşkelerini unutacak gece yağmurları/

Ağustos ortasıydı
Evet, evet tam ortasıydı
Her şey daha çok karardı birden
Güneş bulutların arasından sıyrılmaya çalışırken betere battı...

Ağaçlar, çiçekler, asma yaprakları secde etti rüzgara
Karadeniz tam da orta yerinden göğe saklandı...
Aktı sonra gök,
Aldığı ne varsa yeryüzünden, aktı...

Ve bitti yaz...
Gece yağmurlarını kanserli bir hücre gibi
İçime dolayarak bitti...

Ve gittik biz...
Gönülsüz adımlarımızı saklayarak
Aynı kavşağın farklı şehirlerinde
Kışları yaşamaya gittik...

/Güneşin dik ışınları tenimi yakarken üşüdüğüm asıl kışlar
Varlığının iki kıvılcım ötedeki çakıl taşı suretiydi aslında
Her yaz sonu bıraktığın nemin gizlendiği göz pınarlarımdan beslenirken
Unutulduğunu sanma lüksünü tüketmekteyim.../

Gidişlerimizin Eylül söylevlerinde
Yasaklamaya çalışırdım kendimi sana...
Ulu bir dağın eteklerinden topladığım gelinciklerin ölü bedenlerinde
Kuşanırdım vedaların Haziran çıkmazını
Dilimde susuzluğun, gönlümde kırıklığın yaşardım öylesine...

Aslında hepsi uydurma anlamlar dizisinden başka bir şey de değildi
Bilirdim...
Ama kanardım,
Yüreğimin sus diyemediğine kanardım...
Sevmiştim çünkü
Seni Karadeniz gibi,
Kuzey soğğunun en beyaz haliyle sevmiştim...

Yazın ortasında kardelen çiçeklerini aradığım masallar yazardım ya
Bir gün sen de oku isterdim...
Kaç kelimeyi tüketti alfabem
Şiirler dolusu hüzünler saldı ellerim
Güncelerim sen doldu taşı sayfalarca
Sığmadı defterler dolusu hayallerim

Kaç kere döndüm kendime
Olmadı yine düştüm ömrüne
Bilmedin...

Senden sonra;
Hiçbir şey olmayan gözlerinden
Hiçbir şey olmamış vakitlerden
Hiçbir şey yazmamış kaderimizden
Hiçbir şey doğmamış yüreğinden
Hiç vazgeçemedim
Neden mi?

Bilseydim;
Bu dizelerin kelime rehberliğini üstlenir,
Her şarkıda, her şiirde, her yaz koşa koşa sana gelir,
Dost sızan bal gözlerini düşler,
Hiçbir şey olan anların ilkyaz fısıltılarını yüklenir miydim?

Bilseydim ah ilkyazım, ilk sevdam, son sözüm...
Bilseydim neden sevdiğimi
Keşke bilseydim...

Keşkeleri, vazgeçilmeyenleri, bekleyişleri, nedenleri,
Ukde kalan sevgimi,
Bir kenara bırakma vakti geldi yine...
Gece yağmurlarını da özgür bırakacağım birazdan
Dualarımın sana karıştığı günlerin çok gerisinde,
Unutulmuş ilkyazların yapıştığım yakasını,
Bir tek dileğe bağlayarak bırakacağım...

/İlkyazlarımı da ilk susuşlarım gibi sende kuruttuğumu yazıyorum artık
Her saatime saldıgın gece yağmurlarını
Belki bir gün sana ulaştırmak için sakladığımın itirafında bozuyorum ahlakımı.../

Şimdi;
Seni öyle çok sevdiğim zamanlardan hatıra bu dizeleri,
Kaldırıyorum diğerlerinin yanına...
Bir gün adresine gelecek imzomla bileceksin
Bir ağustos akşamı anlatamadığım ne varsa

Serilecek seyrine...

O zaman;

Beklentilerimi alıp gece yağmurlarından susturacağım ilkyaz fısıltılarını

Benliğime işlemiş ruhunu özgür bırakacağım

Dinecek gece yağmurları...

Ve susacak kalemim sana

Olur olmaz zamanlardan silinecek tenin

Yüreğime demirlenmiş eskimiş tebessümün

Son kez direnecek bana...

Ve ben çoktan ayrılmış yaşam dallarımızın bir tomurcuğunda saklandığımı bileceğim...

Ve ilkyaz dostum

Son kez öyle umarsız seveceğim seni,

Son kez...

20/23 Mart 2009